

XXV НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ

Сьогоднішні читання нагадують нам, що наші плани не є Божими, а наші шляхи — не Його. Ми маємо спокусу оцінювати Бога за нашими мірками, замість того, щоб дозволити Йому оцінювати нас за Його мірками.

Притча з Євангелія, в якій усі робітники, незалежно від того, о котрій годині вони приступили до роботи, отримують однакову плату, ілюструє не Божу справедливість, а Його милосердя. Нам належить відповісти в той самий момент, коли Бог мене кличе.

Нам нагадують, що спасіння є безкоштовним даром і, отже, незаслуженим. І про це важливо не забувати, бо протягом історії Церкви було багато тих, хто вірив, що спасеться завдяки власним ділам. Ще святий Августин застерігав від пелагіан, що добро, яке ми чинимо, стає можливим завдяки Божій благодаті. Сам заклик піти на виноградник — це вже благодать, а остаточна плата — ще одна благодать.

Зрештою всі отримали по одному динарію. Нагородою, і це чудово усвідомлювати, є сам Ісус Христос, саме Його життя. Нагорода — це гідність. Якби вічна нагорода була матеріальною, ми могли б вдатися до певних розрахунків пропорційності, щоб з'ясувати, що саме Бог має нам дати відповідно до наших діл. Але оскільки те, що нам пропонується, не має жодної пропорції, бо належить до нескінченно вищого порядку, усе, що ми отримуємо, буде благодаттю. Адже Бог дарує нам саме Своє життя — єдине щасливе й вічне життя, життя навіки в Його любові.

Саме ця невідповідність між тим, на що ми заслуговуємо, і тим, що Бог хоче нам дати, допомагає нам не судити про вчинки інших. Йдеться про те, щоб працювати на благо Церкви.

Тому Євхаристія є передсмаком слави: незаслужено прийняти самого Бога. «Господи, я не гідний прийняти Тебе, але одне Твоє слово достатньо, щоб зцілити мене».